

akkurat paa samme Maade som Jorden. Jeg antager, at der i dette Forhold er noget ganske Analogt med, hvad der foregaar, naar der bliver solgt Bønderjord fra et Fideikommiss. Der kommer da en Kapital i Stedet for Jorden, men det bliver en Fideikommisskapital, en Kapital, som vedkommende Fideikommissbesidder slet ikke bliver raadig over, den bliver liggende ved Godset, ligesom Jorden før laa derved. Det er virkelig ikke at inddrage Midler under Administrationen, og der er ikke af den Grund nogen Nødvendighed for at føre disse Midler op paa Finantsloven, thi der skal jo ikke disponeres over dem. Der er jo ikke der Tale om nogenjombest Virksomhed fra Bevillingsmyndighedens Side, idet de jo netop blive under den gamle Retstilstand, og endnu fjernere forekom mig det Argument at ligge, som Ministeren vilde hente fra Præstegaardsboligerne. Det er jo ganske vist, at der paahvoiler Præstekaldene en Forpligtelse til at holde Præstegaardsbygningerne vedlige, og deraf følger vel sagtens meget naturlig, at, naar der skal bygges en ny Præstegaard op, saa maa der samles Penge sammen for at tilvejebringe den fornødne Byggesum. Det er altsaa Noget, som sker; men at Administrationen derved faar nogen Slags Myndighed over disse Kapitaler, som saaledes samles op, og som netop samles op for at anvendes paa Præstegaardene, det kan jeg ikke indse. Det forekommer mig at være Noget, som ikke har den fjerneste Lighed med, hvad der foregaar her, hvor Kirke- og Undervisningsministeren jo netop vil løsgjøre Tiender eller Dele af Tiender fra Præstekaldene og tage dem ind under sin Administration. Den høitærede Minister har ikke nogeninde sagt, hvad det egentlig var hans Sænsigt at bruge dem til, men han har mange Gange bestemt sagt, at hans Paastand var den, at Administrationen kunde tage Bestemmelse derom. Dette er noget helt Andet, og det er det, som jeg har bestridt. Jeg siger, at dette havde den høitærede Minister ingenjombest Hjemmel til at paastaa og heller ikke til at gjøre. Det, som jeg har bestridt, er, at Ministeren skulde kunne tage Statsmidler under Forvaltning uden at føre dem op paa Finantsloven og uden at bringe dem ind under Bevillingsmyndighedens Indskydelse, og den høitærede Minister har heller aldrig anført noget Argument for, at han skulde være berettiget dertil. Efter det Forslag, som nu foreligger, bliver det noget ganske Andet, thi derved faar Ministeren Hjemmel

til herefter at bestilpe Præstekaldene og tage Tienden ind under den almindelige Administration, saa at der herefter fra dette Synspunkt ikke vil kunne rettes nogen Indsigelse imod en Fortsættelse af, hvad den høitærede Minister har begyndt paa under sin Forvaltning. Naar jeg derefter vender mig til det Forslag, som nu foreligger, saa er min Stilling ganske vist den, at, naar jeg var en Modstander af det Forslag, som blev stillet ved 2den Behandling, saa maa jeg endnu bestemtere modsætte mig det her foreliggende Forslag. Jeg ser ikke rettere, end at det Forslag, der nu foreligger, i Virkeligheden er en Præstelønningslov og i Virkeligheden foregriber det, som er Hovedsagen ved Præstelønningsforhandlingerne, idet denne Bestemmelse foregriber baade Præstelønningernes Maximum og deres Minimum. Svad Maximumbestemmelsen angaar; da er det jo givet, at Ministeren herefter forbeholder sig Ret til administrativt at bestemme, hvilke Embeder der skal bestilpes og hvad der skal klippes fra dem. Maximumgrændsen for Præstekaldenes Størrelse er altsaa nu efter dette Forslag i Administrationens Haand, og derved er jo dette Things Standpunkt, det, som dette Thing har holdt paa, aldeles forrykket. Det, som vi her have søgt at opnaa en Indskydelse paa, nemlig paa Bestemmelsen af Præstekaldenes Størrelse, er jo hermed opgivet; det bliver herefter Administrationen, der bestemmer det, og hvad Administrationen vil gjøre i den Retning, har jo den høitærede Kirkeminister givet en Forklaring af i det andet Thing, idet han har beroliget det andet Thing med, at han selvfølgelig ikke vilde bestilpe Præstekaldene dybere ned end til det Maximum, som det andet Thing har holdt paa. Vi ere altsaa nu sikke paa, at den Maximumgrændse, som er bleven fastholdt fra dette Things Side, har fra nu af tabt sin Betydning. Paa dette Punkt er det det andet Thing, som har seivet gennem Kirke- og Undervisningsministeren, og hvad Minimumgrændsen angaar, ja, saa have vi jo der givet Ministeren Ret til at forhøje alle Præsteembederne efterhaanden indtil 2,400 Kr. Jeg opfatter det nemlig saaledes, at det er Noget, der skal ske aarlig; naar det først er kommet ind paa denne Finantslov, saa vil det ikke være let at faae ud af følgende Finantslove. Det vil komme igjen paa den ene Finantslov efter den anden, indtil vi tilsidst faae alle Præstekaldene bragte op til denne Side. Nu siger den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts